

нищо, защото Румжнитѣ си гледахъ работата. Но съ Българитѣ сж се отнасяли твърдѣ лошо, защото не стояхъ мирни и често се бунтовахъ. Когато бирниците дохождахъ да събиратъ даждията, съ Румжнитѣ веднага се спорагумѣвахъ, но не и съ Българитѣ. Български хайдутѣ често сж излизали на пътя на тия бирници въ нѣкоя тѣснина, обирали сж ги и сж ги избивали, безъ да може правителството да открие виновниците. Но за това нѣкъ цѣли български села сж бивали изгаряни и исклавани.

Старецътъ съ очудване говорѣше за българската упоритостъ. Бирниците, за да събержтъ данъка отъ Българитѣ, бивахъ принудени съ войска да обикалжтъ по селата имъ. Турцитѣ съ Българитѣ никога не сж живували помежду си. За да ги посмири Султана доведе помежду имъ Черкезитѣ, но Българитѣ, вмѣсто да се посмиржтъ, ставахъ по-люти.

Такова бѣше мнѣнието на стареца Румжнинъ относително положението въ България, и мислж, че не бѣше излъганъ.

Далечъ отъ мене мисълта да обвинявамъ Българитѣ за тѣхното враждебно отнасяне съ Турцитѣ! Позволенѣ сж на единъ поробенъ народъ всички срѣдства, за да строчи веригитѣ на робството си. Българитѣ, както и Румжнитѣ, си иматъ своитѣ хайдутѣ още отъ старитѣ врѣмена на черното робство; непокорници къмъ властитѣ на чужденеца. Тия хайдутѣ, или разбойници — хѣрхѣзѣ, както ги наричахъ владѣтелитѣ на България, народътъ обичаше и почиташе, славѣше тѣхния споменъ и въспѣваше въ тѣснѣ юначествата имъ. Българитѣ и Румжнитѣ сж имали сжитѣ врагове и еднакви сж били страданията имъ. Отъ това двата народа, ако и отъ различно произхождение, всѣкога сж бивали съединени чрѣзъ взаимна симпатия.

Въ послѣднитѣ врѣмена Румжнитѣ, свободенъ вече народъ, всѣкога сж давали ржка помощъ на Българитѣ въ борбата имъ за освобождението. Българскитѣ бунтовници, прѣслѣдвани отъ Турцитѣ, въ Румжния намѣрвахъ и прибѣжище, и покровителство. Тукъ се съставявахъ и скроявахъ всичкитѣ тия революции, на които цѣльта бѣше строжаванieto веригитѣ на най-грозното робство.